

Arrest

nr. 98 149 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.A. MINET, die *loco* advocaat M. ROETS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U werd op 30 juli 1987 geboren te Kindia en bleef er uw hele leven wonen. In 2008 trouwde u met K. D. Samen hebben jullie 1 dochter, H. U bent niet politiek actief en u hebt geen enkele interesse in politiek. U houdt een voedingswinkel open in Kindia. Af en toe ging u naar Conakry om inkopen te doen. Daar leerde u A. kennen. Jullie werden vrienden. Als u naar Conakry ging, bleef u soms bij hem logeren. Op 10 mei 2012 verbleef u bij uw vriend A. in Conakry. Er was die dag een manifestatie in de stad, georganiseerd door de oppositie. A. vroeg of u meeding en gaf u een T-shirt. Daarop stond: 'leve de UFDG en S'. U deed de T-shirt aan en ging mee naar de manifestatie. Tijdens de manifestatie werden u en anderen door militairen gearresteerd. U werd 2 aan 2 gehandboeid en naar de 'la Sûreté' gevangenis gebracht. U werd

mishandeld en in een grote cel gestopt. De volgende dag werd u ondervraagd en opnieuw mishandeld. Daarbij is uw linkerhand gebroken. Vervolgens werd u naar een andere, kleinere cel gebracht. U werd elke dag mishandeld en kreeg geen medische behandeling. Na 2 maanden en 10 dagen kon u uit de gevangenis ontsnappen. Een vriend van uw vader had de gevangenisdirecteur omgekocht. De gevangenisdirecteur bracht u persoonlijk met de auto naar het huis van de vriend van uw vader. De gevangenisdirecteur eiste wel dat u het land zou verlaten. Zoniet zou hij in de problemen komen. Terwijl uw vertrek uit Guinee geregeld werd, leefde u ondergedoken bij de vriend van uw vader in Conakry. Op 18 augustus 2012 verliet u Guinee per vliegtuig. De volgende dag kwam u in België aan. Nog een dag later, op 20 augustus 2012, vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw medisch dossier uit uw opvangcentrum, een medisch verslag van een doktersbezoek en een doktersafspraak op 6 november 2012 in het ziekenhuis neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen. Vooreerst kan geen geloof gehecht worden aan uw detentie van 2 maanden en 10 dagen in de 'la Sûreté' gevangenis. U verklaart dat u na 1 dag in een grote cel overgeplaatst werd naar een kleine cel, waar u de rest van uw detentie verbleef. U mocht uw cel nooit verlaten. U zat er samen met 2 andere gevangenen opgesloten. Deze 2 celgenoten zaten reeds in uw cel toen u er aankwam en ze waren er nog steeds toen u kon ontsnappen (gehoor CGVS, p.8,9,10,12). U slaagt er echter niet in de naam van uw 2 celgenoten te geven. U weet ook niet waarom zij opgesloten zaten (gehoor CGVS, p.9,12). Dat u gedurende 2 maanden en 10 dagen en dat 24 uur per dag in een kleine cel zou samenzitten met 2 andere mensen, maar niet eens zou weten hoe ze heten en waarom ze opgesloten zaten, komt niet geloofwaardig over. U poneert verder dat u bij uw arrestatie 2 aan 2 gehandboeid werd en naar de 'la Sûreté' gevangenis werd gebracht. U verklaart dat jullie nog geruime tijd per 2 gehandboeid waren. Opnieuw weet u niet hoe deze persoon heet. U weet ook niet tot welke stam die persoon behoort (gehoor CGVS, p.9). Dat u tijdens uw arrestatie gehandboeid werd aan een ander persoon, maar u niet zou weten hoe die andere persoon heet en tot welke stam hij behoort, komt niet geloofwaardig over.

U stelt dat u opgesloten zat in de 'la Sûreté' gevangenis en dat u van uw celgenoten gehoord had dat dit de naam was van deze gevangenis (gehoor CGVS, p.8,9,10). Wanneer 'la Sûreté' genoemd wordt, wordt echter meestal de ernaast gelegen Maison Centrale gevangenis bedoeld. Beide termen worden door de bevolking door elkaar gebruikt (zie informatie toegevoegd aan het dossier). U verklaart dat u tijdens uw verblijf van 2 maanden en 10 dagen in de gevangenis nooit bezoek ontvangen hebt. U hebt ook niet gezien dat andere gevangenen bezoek ontvangen hebben (gehoor CGVS, p.8). Het CGVS beschikt nochtans over informatie (die is toegevoegd aan het dossier) waaruit blijkt dat de ongeveer 70 mensen die gearresteerd werden op de manifestatie van 10 mei 2012 op 29 mei 2012 bezoek mochten ontvangen. Ze werden in de Maison Centrale gevangenis bezocht door een delegatie van de oppositie. De bezochte gedetineerden meldden aan de delegatie dat ze niet mishandeld werden in de gevangenis (zie informatie toegevoegd aan het dossier). U meldde echter meermaals dat u vanaf de eerste dag van uw detentie mishandeld werd en dat men u elke dag van uw verblijf in de gevangenis mishandeld heeft (gehoor CGVS, p.5,8,9,11). Uw verklaringen dat u en andere gevangenen geen bezoek ontvingen en uw verklaringen dat u elke dag mishandeld werd, worden tegengesproken door de beschikbare informatie hierover. Uw foutieve uitlatingen hierover ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vermeende detentie in de gevangenis.

Vervolgens kan weinig geloof gehecht worden aan uw arrestatie op de manifestatie van de oppositie op 10 mei 2012. U verklaart dat u aan deze manifestatie van de oppositie deelnam omdat uw vriend A. het u vroeg. De manifestatie was volgens u georganiseerd voor C. en S. Uw vriend A. gaf u een T-shirt met het opschrift 'leve de UFDG en S.'. U deed dit T-shirt aan en ging mee naar de manifestatie (gehoor CGVS, p.4,5,7). Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste maakt u uw vriendschapsband met A., die u overtuigde om deel te nemen aan de manifestatie, niet aannemelijk. U verklaart dat jullie goede vrienden waren, dat u bij hem bleef logeren als u in Conakry was en dat zijn vrouw dan eten bracht (gehoor CGVS, p.7). U weet echter niet hoe de vrouw van A. heet. Evenmin weet u of A. politiek actief is en of hij al dan niet lid is van een politieke partij (gehoor CGVS, p.7). Men mag verwachten dat men dergelijke dingen zou weten over een goede vriend. Ten tweede is uw kennis over de manifestatie waaraan u deelnam zeer beperkt. U verklaart dat C. D. D. de volledige naam van C. is, maar u weet niet voor welke partij hij opkomt. U weet ook niet wat UFDG betekent. U weet niet tot welke partij de door u genoemde S. T. behoort. U weet ook niet waarvoor C. D. D. en S. T. staan in de politiek. U weet niet waarom de manifestatie van 10 mei 2012 georganiseerd werd. U stelt dat men feest vierde en blij rondliep. Wanneer nogmaals gevraagd werd wat de concrete reden was voor de manifestatie,

antwoordde u dat u het niet weet en dat u niets van politiek weet (gehoor CGVS, p.6,7). Nochtans beschikt het CGVS over informatie dat de oppositiepartijen manifesteerden tegen het voortdurende uitstel van de parlementsverkiezingen. U weet ook niet welke route de manifestatie volgde en wat de eindbestemming van de manifestatie was (gehoor CGVS, p.6,7). U verklaart uw gebrekkige kennis door te verklaren dat u gewoon meeging omdat uw vriend A. het u vroeg (gehoor CGVS, p.6,7). Deze verklaring is weinig afdoende, gezien toch verwacht mag worden dat u de redenen en de route van de manifestatie zou kennen.

Verder bleek u niet bij machte om nader te bepalen hoelang u na uw ontsnapping bij de vriend van uw vader zou zijn ondergedoken. Gevraagd hoelang u ondergedoken leefde antwoordt u dat u de dagen niet geteld hebt. Wanneer nog 2 keer gevraagd werd om aan te geven hoelang u ongeveer ondergedoken leefde na uw ontsnapping uit de gevangenis en voor uw vertrek uit Guinee, antwoordde u telkens dat u het niet weet (gehoor CGVS, p.5). Dit komt vreemd over aangezien u wel exact kon aangeven op welke datum u gearresteerd werd, hoelang u vastzat in de gevangenis en op welke datum u Guinee verliet (gehoor CGVS, p.4,5). Dat u niets afweet omtrent de duur van de periode waarin u ondergedoken zou hebben geleefd bij de vriend van uw vader doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot kan ook nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over het door u afgelegde reistraject volstrekt niet geloofwaardig overkomen. Zo beweert u van Guinee naar België zijn gereisd per vliegtuig, maar nooit in het bezit te zijn geweest van enig reisdocument. U vertelt dat de smokkelaar alle documenten toonde bij de douane (gehoor CGVS, p.4). Het is niet aannemelijk dat u volgens uw verklaringen probleemloos de luchthaven van Zaventem kon verlaten zonder enig identiteitsdocument te hebben getoond, vermits uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat op de luchthaven van Zaventem iedereen persoonlijk wordt onderworpen aan een controle van identiteitsdocumenten (zie informatie in het administratief dossier).

Op basis van bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat geen geloof gehecht kan worden aan uw arrestatie op 10 mei 2012. Evenmin kan geloof gehecht worden aan uw detentie van 2 maanden en 10 dagen in de 'la Sûreté' gevangenis. Daarom dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten geven informatie over een letsel aan uw linkervoorarm, maar geven geen enkele informatie over de omstandigheden waarin u dit letsel opgelopen hebt. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit, nationaliteit of reisweg te controleren.

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarade van de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij uit kritiek op de vaststelling omtrent de niet-aannemelijkheid van de duur van de detentie van verzoeker in de bestreden beslissing. Zij stelt dat de commissaris-generaal spijkers op erg laag water zoekt waar de beslissing stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker in detentie zou hebben gezeten gedurende 2 maanden en 10 dagen. Dat het niet vreemd is dat verzoeker de namen van zijn celgenoten niet kent, gelet op het feit dat ze elkaar aanspraken met hun roepnaam. De verzoekende partij stelt ter verduidelijking van deze bewering dat het niet ongewoon is om een zekere achterdocht te bewaren binnen de gevangensmuren, dat men nooit weet bij wie men in de cel kan belanden en het daarom raadzaam is om niet het achterste van zijn tong te laten zien. Dat het achterhalen van de namen van de celgenoten van verzoeker het laatste van diens zorgen was. Bovendien meent de verzoekende partij dat een recent medisch attest aantoonde dat verzoekers arm gebroken is naar aanleiding van mishandeling, hetgeen strookt met zijn verklaringen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de detentie in zijn geheel als weinig aannemelijk beschouwt en niet de duur op zich. Waar de verzoekende partij beweert dat de gevangenen elkaar aanspraken met hun roepnaam, is de Raad van oordeel dat dit niet blijkt uit verzoekers afgelegde verklaringen tijdens het gehoor toen hem hierover vragen werden gesteld (gehoorverslag p. 9). Bovendien vermeldt het verzoekschrift ook niet welke deze roepnamen zouden zijn. De reden waarom

iemand zijn naam in de gevangenis niet zou zeggen, is volgens de Raad niet afdoende. De Raad meent dat men redelijkerwijze zijn naam en de reden voor detentie zou kunnen geven zonder hiermee *'het achterste van zijn tong te laten zien'* en zonder gevaar te lopen. De verklaringen van verzoeker overtuigen de Raad niet en de vaststellingen van de bestreden beslissing blijven derhalve gehandhaafd.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenuen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Wat de medische attesten betreft stelt de Raad vast dat verzoeker inderdaad een gebroken arm gehad heeft, maar uit het attest of deze breuk valt niet af te leiden onder welke omstandigheden verzoeker deze fractuur opgelopen heeft. Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt blijkt uit dit attest niet *'dat zijn linkerarm is gebroken naar aanleiding van deze mishandelingen'*. Uit het medisch dossier (stuk 14 documenten) blijkt dat het een oude fractuur betreft waarvan verzoeker stelt dat zij dateert van mei 2012.

Vervolgens betwist de verzoekende partij de vaststelling van de commissaris-generaal waar deze stelt dat verzoekers verklaringen inzake zijn arrestatie tijdens de manifestatie niet aannemelijk zijn omdat verzoeker zijn vriendschapsband met A. niet aannemelijk maakt en hij weinig tot niets weet over de manifestatie. De verzoekende partij stelt dat wat de kennis van de naam van de vrouw van A. betreft het in Guinee niet de gewoonte is voor mannen en vrouwen om vriendschappen met elkaar te sluiten en dat verzoeker daarom niet op de hoogte is van de naam van de vrouw van A. Verzoeker zou niet geïnteresseerd zijn in de vrouw en daarom ook niet in haar naam.

De verzoekende partij stelt daarnaast dat verzoeker tijdens het gehoor duidelijk heeft verklaard dat hij niet in politiek geïnteresseerd is en hij er niets van kent. Dat men hem dan ook moeilijk kan verwijten dat hij niet veel belang hechtte aan de politieke voorkeur van zijn vriend A. Verzoeker wou niet protesteren en wou zich enkel mengen in het *'feestgedruis'*. De reden en de aanleiding ervan interesseerde verzoeker niet.

De Raad stelt met betrekking tot de bewering over relaties tussen mannen en vrouwen vast dat de verzoekende partij niet weerlegt dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker de naam van de vrouw van zijn vriend zou kennen. Het betreft daarenboven slechts een van de motieven van de bestreden beslissing.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing verzoeker politieke desinteresse verwijt, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal in zijn beslissing vooral de afwezigheid van kennis inzake de reden en route van de manifestatie als niet aannemelijk beschouwde. Dat verzoeker verklaarde alleen mee te gaan omdat zijn vriend A. het vroeg is geen afdoende verklaring voor het gebrek aan kennis betreffende de manifestatie.

Bovendien blijkt uit de informatiebundel in het administratief dossier dat er niet bepaald sprake was van enig *'feestgedruis'* tijdens de manifestatie tegen het uitstel van de parlementsverkiezingen, gelet op het feit dat de manifestatie uitdraaide op een gewelddadige confrontatie tussen betogers en politie (SRB: *"Guinee: situatie op het vlak van de veiligheid"*, 10 september 2012, p. 6). Het overtuigt niet dat verzoeker die geen politieke interesse heeft zou deelnemen aan een risicovolle betoging van de oppositie in Guinée louter omdat een vriend dit vroeg.

Derhalve maakt verzoekende partij dit kernelement van zijn asielrelaas niet aannemelijk.

Ten derde stelt de verzoekende partij dat het helemaal niet vreemd is dat verzoeker geen precieze informatie kan geven betreffende de periode dat hij ondergedoken leefde. Dat verzoeker in penibele omstandigheden leefde en dermate onder de indruk was van zijn verblijf in de gevangenis dat hij zodoende elk normaal besef van tijd kwijt was.

De Raad meent dat het een overtollig motief betreft.

Tot slot betwist de verzoekende partij de vaststelling van de bestreden beslissing waar deze stelt dat de afgelegde reisweg van verzoeker niet aannemelijk werd gemaakt. Verzoeker zou rechtstreeks van Guinee naar Brussel zijn gereisd en dit met behulp van een vals paspoort dat in handen was van de smokkelaar waardoor ze de douanepost van Zaventem zonder veel moeite hebben kunnen passeren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in deze beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij verwijt de commissaris-generaal dat men verzoeker zelfs niet in aanmerking neemt voor de subsidiaire bescherming.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing betreffende de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS